
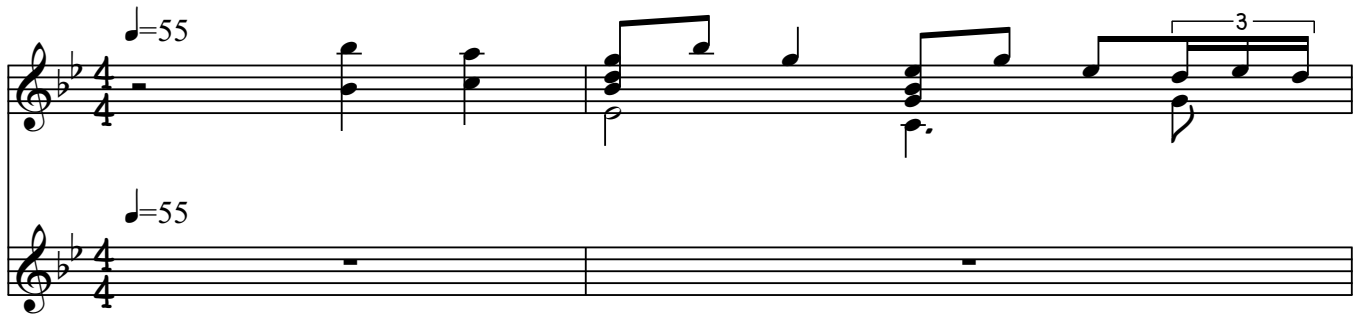

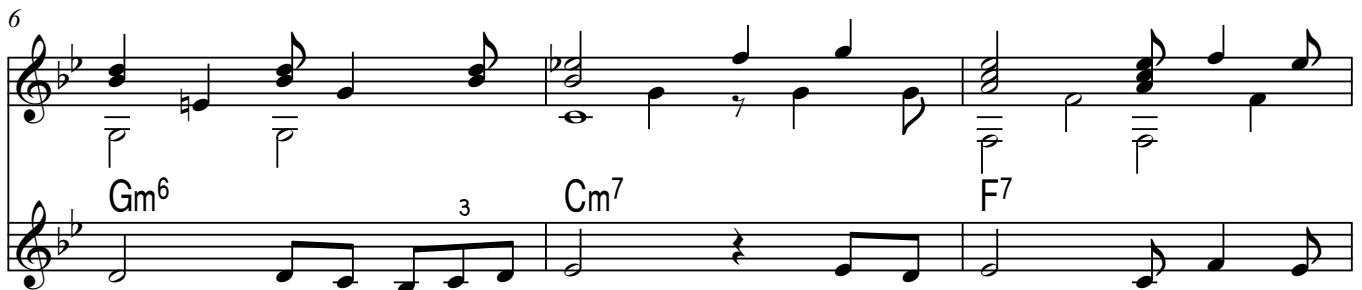
ta gói lại ta

poem by phạm tiêu hồ
ngô minh trí
summer 2015

lento, espressivo

Gói mưa

lại để vô về__ nỗi nhớ, để chừng như chuộc hết đam

mê. Để__ vẫn tưởng ta là người mộng mị, vào đam

12

F#^m7 Gm⁶ G⁷/B

mê_____ không lối quay về. Gói nắng lại để hong tình đã_

15

Cm⁷ F⁷ B^bma^j7

cũ, xanh xao chưa lặng lẽ___ niềm căm. Lòng phụ

18

Am⁷(b⁵) D⁷ D⁷(#⁵) C⁷

bạc gieo niềm bất hạnh, cố ước hoài chỉ trở rong

21

Gm⁶ Am⁷(b⁵)

thâm._____ Gói đêm lại đừng cho bình minh

24

$A\flat\text{maj}7$ D^7 $D^7/F\sharp$

tới, ta âm u sợ nắng sẽ u

26

Gm G^7/B Cm^6

buồn. Ai biết được những góc đời lặng lẽ chột bùng

29

$D^7/F\sharp$ Gm^6

lên những sợi nhớ vô thường. Gói ta lại đừng tìm trăm năm

32

Cm^7 F^7 $B\flat\text{maj}7$

nửa phù sinh tình phụ rất bình thường. Thiên cổ

38